

v Tatrách, zejména pobyt v sanatoriu Dr. G. Žalovaný uplatňoval, že otec Jana P. jako ředitel nemocnice není hospodářsky a finančně tak slabý, že by byl nastal případ, že Všeobecný pensijní ústav nahradí léčení celé sám. Těmito výtkami se neobíral soud odvolací, vycházejí z jiného právního názoru a neučinil o nich skutkových zjištění. Nemohl proto rozhodnouti soud dovolací ve věci samé.

Čís. 14858.

K darování nábytku nezletilým dětem odevzdaného není třeba ani notářského spisu ani soudního schválení.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1936, Rv I 1458/35.)

Prv ý s o u d nevyhověl žalobě, již se nezletilí žalobci domáhali vyloučení nábytku z exekuce tvrdíce, že ho nabyli darem od svého otce, a to v podstatě proto, že tvrzené darování by vyžadovalo jednak formy notářského aktu jednak schválení poručenského soudu, což se nestalo. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Názor prvního soudu, že žalobci nemohli nabýti oněch předmětů darem od svého otce, poněvadž byli v oné době ještě nezletilí a darovací smlouva nebyla jejich soudem poručenským schválena, není správný, neboť dle § 865 obč. zák. osoby nezletilé, které již dokonaly 7. rok svého života, jsou způsobilé k právním jednáním, kterými pouze nabývají, avšak se nijak nezavazují. Jestliže tedy v době darování oněch předmětů žalobci ve věku 9, vztážně 17 let dostali od svého otce bezplatně zařízení pokoje s výslovným podotknutím, že jest jejich vlastnictvím, že si s ním mohou dělat co chtějí, a tito dar přijali a zařízení pokoj obývali, pak šlo o smlouvu nabývací na straně žalobců, již žalobci na sebe žádných závazků nevzali. Smlouva ta dle ustanovení § 865 obč. zák. nepotřebovala schválení soudu opatrovnického. Jest ovšem otázka, zda šlo při tom o smlouvu darovací a nebo jen o splnění vyživovacích povinností manželským otcem vůči jeho dětem ve smyslu §§ 139 a 141 obč. zák. I kdyby tu šlo o plnění těchto vyživovacích povinností po případě, pokud otcem bylo plněno nad tuto povinnost, o darování věci hmotné, movité (§ 938 obč. zák.), nebylo zde třeba zřízení notářského spisu ani v prvním ani v druhém případě, neboť tato forma pro plnění vyživovací povinnosti vůbec není předepsána a darování vyžaduje formy notářského spisu dle § 1 zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 Sb. z. a n. jen tehdy, stalo-li se bez skutečného odevzdání, kdežto v daném případě bylo ono zařízení bytu žalobcům přímo a hmotně odevzdáno ve smyslu § 426 obč. zák. (§ 944 obč. zák. z opaku). Tito majíce pro sebe titul nabytí a způsob nabytí, jsou ve smyslu § 372 obč. zák. legitimováni jako publiciánští vlastníci oněch věcí k žalobě ve smyslu § 37 ex. ř. domáhající se výroku o nepřipustnosti exekuce z důvodu jejich vlastnictví, jež exekuci třetích osob na ony předměty nepřipouští.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalovaní napadají rozsudek odvolacího soudu jen z důvodu § 503, č. 4 c. ř. s., důvod ten však neprovádějí podle zákona, neboť jednak brojí nedovoleně proti hodnocení provedených důkazů odvolacím soudem, jednak vycházejí z úvah a předpokladů, které nemají opory ve zjištěných skutkových okolnostech. Pokud poukazují žalovaní, že věci darované zůstaly nadále v držbě dárce (otce žalobců), a míní, že se tradice nestala, přehlíží, že osoby, které dovršily léta dětství (§ 21 obč. zák.), mohou se dle § 310 obč. zák. samy o sobě držby věci ujmouti.

Čís. 14859.

Pensijní pojištění.

»Střelec« v dolech nepodléhá pensijnímu pojištění ani tehdy, jestliže při noční směně vyřizoval členům směny příkazy dané důlním a příležitostně se přesvědčoval, zda příkazy ty jsou plněny.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1936, Rv I 2112/35.)

Srov. sb. n. s. čís. 10259.

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti zprvu jako horník, později jako střelec, celkem 32 roků. Dnem 16. srpna 1932 byl pensionován a dostává vyplacenu pensí od bratrské pokladny. Tvrdě, že měl býti přihlášen u pensijního ústavu v Praze, nikoliv u bratrské pokladny, poněvadž podléhal jako střelec pensijnímu pojištění podle nař. čís. 138/14 ř. z., zák. čís. 89/20 a zák. čís. 26/29 Sb. z. a n., domáhá se na žalované z důvodu opomenutí přihlášky k pensijnímu pojištění rozdílu mezi pensí, kterou by bral od pensijního ústavu a pensí, kterou skutečně dostává. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Bylo nesporno, že žalobcův služební poměr byl zrušen dne 16. srpna 1932. Ježto zákon č. 26/29 Sb. z. a n. nabyt účinnosti dnem 1. ledna 1929, nebyl by žalobce získal po účinnosti tohoto zákona předepsaných 60 příspěvkových měsíců, i kdyby byl býval řádně přihlášen k pensijnímu pojištění, předpokládajíc ovšem, že pensijnímu pojištění nepodléhal již podle dřívějšího zákon ač. 89/20 Sb. z. a n. Jest tedy přihlížeti jen k ustanovení tohoto zákona, podle něhož podléhají pojistné povinnosti osoby, vykonávající převážně duševní práce a osoby, jež k pracím jiných pravidelně dozírají (v hornictví příkladmo dozorcí a důlní lezci, § 1, odst. 2 a zák. čís. 89/20 Sb. z. a n.). Žalobce vykonával v ranních a denních směnách úkony t. zv. střelce. Nejvyšší soud odůvodnil již